

Y đang ở cách chúng tôi 4 cây số về phía đông-bắc.

Ông nghe vang rền tiếng nói sang sảng gần như hách dịch của «ông đại tá» :

— Tốt lắm. Anh hãy bám thật sát. Lát nữa, chúng mình sẽ gặp nhau.

«Phương Thảo» là bí danh của người mà Z. 370 và Phạm Du có nhiệm vụ theo dõi bằng xe hơi, theo dõi mà không được nhìn thấy bằng mắt. Z 370 không biết Phương Thảo là đàn ông hay đàn bà nên gọi là «y» cho tiện ; tuy nhiên hẳn có cảm tưởng phải là đàn ông, vì không lẽ đực rựa trăm phần trăm lại đặt cái tên ảo là như thế.

Khi «ông đại tá» ra lệnh theo dõi Phương Thảo bằng kỹ thuật đo-góc vô tuyến điện, hẳn suýt bật cười. Dường như là tiền định, những người đàn bà mang tên Phương Thảo đều đa tình ngoài sức tưởng tượng. Hồi kháng chiến, hẳn được nghe kể lại nhiều giai thoại về nữ cán bộ Phương Thảo, con một ông tổng đốc ở Hà-Tĩnh, cô nàng hoạt động khá đặc lực nên được thượng cấp kháng chiến tin nhiệm và cho chu du khắp Viễn đông để vận động ngoại giao. Cô nàng qua Liên xô và Trung hoa và nghiêm nhiên nổi danh về thiên tài... làm tình. Đàn ông Nga to con, cân nặng 8, 9 chục ký thật đã bị cô nàng đánh bại không còn manh giáp. Nam cán bộ Hoa lục

được ăn sấm nhưng đại bô «nhất dạ lục giao sinh ngũ tử» đều bị đứt hơi trước năng lực siêu đẳng của cô nàng Phương Thảo nhỏ thó.

Sau ngày hồi hương, sửa soạn gia nhập khóa Hồng Đào, Z. 370 ra Vũng Tàu tắm mát, và được quen một cô gái xinh xắn tại Bãi Dâu. Quang cảnh Bãi Dâu thật hữu tình giữa những mồm đá lấp lánh nắng và những rặng cây xum xuê, thích hợp với trai gái tìm yêu. Hắn hỏi tên nàng thì nàng đáp «em là Phương Thảo», hắn lại hỏi «cô ở đâu?» thì nàng khoe hàm răng trắng nuốt «anh cứ đến bãi này hỏi Phương Thảo thì ai cũng biết». Báo hại hắn mất toi cái ống nhôm giá tiền gần một trăm đô-la hắn mua riêng để nhìn trộm những giai nhân bơi ra khơi làm trò thoát y giữa trời cao biển rộng tưởng không ai chiêm ngưỡng. Hắn tặng nàng cặp viên kính với hy vọng mua chuộc được nàng. Nhưng đến sáng hôm sau, trở qua Bãi Dâu hắn không gặp lại người đẹp nữa, hắn tìm hoài, tìm mãi khắp nơi trong hai ba ngày, đến khi một người am hiểu địa dư trong vùng giải thích hắn mới bật ngửa :

— Phương Thảo hả ? Hừ, anh là thằng ngu nhất trần gian. Phương Thảo là tên của bãi cát này. Người ta gọi nó là Bãi Dâu một cách nôm na, còn muốn văn vẻ thì gọi nó là Phương Thảo...

Thì ra hắn đã bị giai nhân xô ngọt. Ngẫu nhiên

con người hẳn phải theo gót đêm nay cũng là Phương Thảo...

Hắn rõ máy, bỏ số 1, phóng nhanh bằng số 2, cứ chỉ hấp tấp và mạnh mẽ như thê tức g ạn. Những vũng nước lớn trên đường đua nhau bắn tung tóe. Những giọt nước đọt bùn văng lên mặt Phạm Du, Phạm Du thường ca ngợi xe DS, giờ đây hẳn mới thấy sự thấp lùn của loại thần mã cơ khí này là một bất lợi. Cao lêu nghêu như xe hơi Anh quốc mà tiện. Và lại, sự thấp lùn không nh ững chỉ bất lợi đối với xe hơi. Bản thân Phạm Du cũng đã nhiều phen nếm mùi bất lợi vì thấp lùn.

Thầy tướng trầm trở khen hẳn có tướng ngũ đoán nên tuy thấp lùn hẳn vẫn có quý cách. Hẳn sẽ giàu nứt đố đổ vách, Hẳn sẽ làm quan to mũ cao áo dài, Hẳn sẽ có năm thê bảy thiếp, Hẳn sẽ xưng hùng xưng bá nghênh ngang một cõi. Cho đến nay, những lời tiên đoán chắc nịch của thầy tướng chưa được thực hiện, hoặc chỉ mới được thực hiện một phần nhỏ li ti. Hẳn không nghèo nhưng không giàu nứt đố đổ vách. Hẳn mới là nhân viên trung cấp của Sở Mật vụ. Hẳn chưa hề có cơ hội xưng hùng, xưng bá, ngoại trừ trên chiếu bạc vì hẳn là tay đánh bạc bịp có hạng. Còn về vấn đề năm thê bảy thiếp...

Hừ... Phạm Du bỗng ghét cay ghét ắng giai

cấp thầy tướng. Mặt mũi hẳn không đến nỗi hãm tài, nhưng đàn bà con gái ngày nay khó thê cặp kè trên vỉa hè đại lộ Tự Do với người đàn ông chỉ đo được trên 150 phân tây chiều cao. Nói cho đúng, hẳn còn cao hơn nhiều phụ nữ Sài Gòn, nhưng eo ôi, nếu người đẹp dạn giấy một tấc là hẳn phải kiễng chân mới hôn được dàng hoàng. Con gái thủ đô ngày nay lựa phở nhiều, lại ăn đủ món cao lương mỹ vị Pháp, Mỹ, Anh, Nhật nên lớn nhanh như thổi. Đàn bà lùn thước tư, thước năm đang trở thành một ô nhục của quá khứ. Và cũng vì lẽ đó Phạm Du luôn luôn thất bại trên đường tình ái.

Những giọt nước bùn văng lên mặt một cách phũ phàng vừa làm hẳn nhớ lại những tia nước miếng của một «giai nhân» thư ký trong Sở Mật vụ. Sở dĩ hẳn gọi là «giai nhân» chẳng phải vì nàng có nhan sắc nhạ sa cá lặn, nàng có sống mũi dọc dừa tây phương, có bộ ngực Mansfield, có thân hình Raquel Welsh, có... mà chỉ vì nàng có chiều cao độ thước tư. Nghĩa là cộng cả mái tóc chải thật bông, và dẻ giấy dợn thật cao, nàng cũng chỉ có thể cao bằng hẳn hoặc thua hẳn một đốt ngón tay.

Những công dân không làm nghề điệp báo, và chỉ hiểu nghề này qua kỹ thuật thêm mắm, dặm muối của các cây bút tiểu thuyết khoác lác (như

Người Thứ Tâm) cứ đinh ninh rằng nữ nhân viên của ông Hoàng đều là thí sinh hoa hậu sắc đẹp. Đành là ban Biệt Vụ gồm nhiều giai nhân núi lửa, nhưng ở các nha, các ban khác trong Sở, số người đẹp độn ngực, độn mông, sửa mũi, sửa mắt, sửa... toàn diện có thể chờ hàng chục xe cam-nhông cũng chưa hết.

Giai nhân được Phạm Du tuyển lựa thuộc vào hạng... lùn và... xấu. Vai nàng không long đĩnh, eo nàng không ẽnh ương, chân nàng không vòng kiềng, mũi nàng không nhòm mồm, ngực nàng không mướt chảy, nhưng hỡi ôi, mắt nàng lại lè và (mãi sau này Phạm Du mới khám phá ra nhưng đã quá muộn...) miệng nàng lại...hôi kinh khủng.

Ấy thế mà nàng vẫn tưởng nàng đẹp, nàng đẹp như... đào xi nê Giao chỉ. «Chỉ phải em không cao thôi, chớ thân hình em, dung mạo em cũng cần đối đấy chứ...», nàng nghĩ rằng người yêu của nàng phải là những đấng tu mi như «ông đại tá» hào hoa Văn Bình : cho nên khi Phạm Du buồng lời tán tỉnh, nàng trợn ngược cặp mắt lè, để biểu lộ sự giận dữ. Khốn nạn... mắt lè trợn ngược dễ bị hiểu lầm là ưng thuận nên Phạm Du ghé mặt lại gần, sửa soạn hôn người đẹp. Và người đẹp đã tức thời phản ứng bằng một vũng nước bọt hôi hám vào

giữa cái mặt bầu bĩnh và nhẵn nhụi của hắn. Nước bùn dộc xa lộ Biên hòa tuy chẳng lấy gì làm thơm tho nhưng ít ra cũng thơm tho hơn nước miếng của cô gái chanh chua trong văn phòng Sở Mặt vụ.

Phạm Du buột miệng :

— Hôi quá !

Z. 370 cười :

— Ủ, nước bùn bắn vào mặt hôi quá ! Anh vặn kiếng lên để chạy máy lạnh.

Phạm Du không đáp, mắt dán vào hai cái quạt nước gắn cao su đang quay đều đều.

Xe chạy được 3 cây số thì đến đường rẽ. Z. 370 vẫn giữ nguyên tốc lực trên con đường đất đỏ lồi lõm đầy nước mưa và bùn lũng hôi hám. Hai đèn pha i-ốt xuyên thủng màn tối, chiếu sáng rặng cây vú sữa xum xuê bên đường. Mưa đã bắt đầu nhẹ hạt. Khi xe đậu lại thì cơn mưa đem cũng tạnh hẳn.

Z. 370 mở cửa ra ngoài cửa xe. Bên trái, một giầy nhà trệt nằm ngoan ngoan dưới lùm cây. Hạn đã tắt đèn pha nên tấm bảng sơn chữ lán tinh trên ngôi nhà ở đầu giầy hiện ra sáng rực. Hẳn lắm lắm :

Quan Rùa, lưu, tuiều gi tên đẹp dễ ma lại

chọn tên rùa ?

Hai chữ «quán Rùa» làm hấn phật ý vì cũng như Phương Thảo, nó đã gọi sống trong lòng hấn những kỷ niệm không lấy gì là hấn diện. Nếu một số người Việt sợ thịt rùa, coi là không hên, buôn bán mà ăn thịt rùa thì rất xúi quẩy (mãi đến thời gian gần đây thành kiêu này mới giảm bớt) thì ngược lại nền gia chánh tây phương đã ghi món rùa vào hàng bất hủ. Thịt rùa ngon bất hủ đã đành (nhưng còn tùy theo cách nấu và tài nấu) những bộ phận của rùa như cái mai và trứng là những vật được dùng làm bùa yêu, đem phơi khô tán thành bột, trộn với móng tay xắt nhỏ và pha vào nước uống thì người ghét mình đến mấy cũng phải yêu mình say đắm...

Trong cuộc đời lang chạ với vợ người, Z. 370 đã tốn khá nhiều ngoại tệ để mua bùa yêu rùa. Bùa yêu hiệu nghiệm nhất do một bà thầy lai á-rập bào chế tại Thụy sĩ, chỉ bán cho nhà giàu, và giá đắt lời trông con mắt. Có lần bắt bớ với cô vợ trẻ đẹp như tiên của một ông già tổng giám đốc, Z.370 sợ năng lực lòng nhanh chóng đã tặng gấp đôi số bột rùa bỏ trong rượu mạnh cho nàng uống.

Kết quả là nàng bị mê man. Và hấn phải rành rang trong phòng tìm cách cứu chữa cho nàng

tin cậy. Khi người đẹp vừa ra khỏi giấc Vạn sơn tai hại Z. 370 sửa soạn chuẩn thì ông già tổng giám đốc lò dò trở về. Báo hại cho hấn tháo thân chậm mất nửa phút đồng hồ bị cận vệ của ông già nhìn thấy. Hấn không đến nỗi yếu đuối, võ nghệ hạng xoàng nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, hấn bị cận vệ rần cho một trận suýt chết, phải vào bệnh viện, vá mặt vá đầu và phải húp sữa một thời gian dài..

Z. 370 chưa hề đến Quán Rùa này bao giờ. Từ ngày hồi hương, hấn chưa có thời giờ thưởng thức những món nhậu bình dân, nhưng giá có thời giờ hấn cũng chỉ thích lối ăn bằng nĩa. Chẳng qua vì công việc hấn phải đi mưa đến xó xỉnh này. Ngược lại ngồi bên Phạm Du vẫn tình bơ. Rùa rắn, cóc nhái đối với hấn không có gì lạ. Ngon hay dở hấn cũng đánh chén tí ti. Miễn hồ có chất cay dưa dầy.

Z. 370 chỉ tấm bảng lán tinh hỏi Phạm Du :

— Vào đây hả ?

Phạm Du gục gặc cái đầu lảng mướt :

— Dĩ nhiên. May chưa trông thấy cái Mustang sơn đỏ hoét của ông tổ sư bồ đề ư ?

Z. 370 giật mình. Chiếc xe đua Mỹ lớn như chiến xa, và sơn màu đỏ đập mạnh vào mắt, cận thị nặng cũng trông thấy hướng hồ thị giác của hấn

có thể xuyên thủng quần áo. Chiếc Mustang kiểu mới nhất trong năm đậu ngay trên bãi trống bên hông giầy nhà trệt. Lệ thường đậu xe là phải quay kiến kín mít, không những sợ mưa mà còn sợ mất luôn xe nữa. Nạn trộm xe bánh trưng nhanh chóng như bệnh dịch tại Sài Gòn khiến các chủ nhân phải gắn kèn báo động hoặc khóa vô lăng vào cái xích sắt to tướng. Nhưng chủ nhân của chiếc Mustang mới cất chỉ kia lại bất chấp tất cả. Hắn đã không quay kiếng, hắn còn quên đóng cả cửa bên trái nữa.

Z. 370 bậm môi nói một mình :

— Xe của đại tá Văn Bình !

Hai mà Z. 370 đỏ bừng. Hắn bỗng ghen với «ông đại tá». Ông trời thật bất công, người ta vừa đẹp trai, vừa giỏi võ, tiêu xài lại thả cửa, đến tí phũ cũng không dám chạy đua. Z. 370 có cái thú mê xe hơi, cũng như mê gái đẹp, song lại không đủ tiền thay xe hàng năm. Trong khi ấy «ông đại tá» cũng là người Việt như hắn, cũng có hai mắt, hai tai và một miệng như hắn mà lại thay xe choảnh choạch. Mới tháng trước, «ông đại tá» đến trại huấn luyện Hồng Đào trên cái Porsche mới toanh, bốn vô lốp chưa mòn li nào, giờ đây đã ngự trên chiếc Mustang đặc biệt. Nghĩa là mỗi tháng «ông đại tá» vừa dốt của Sở sớ sớ một hai chục

ngàn đô-la, chỉ riêng về khoản thay xe hỗn bành. Và ông đại tá giàu đến nỗi không cần quây kiếng và khóa cửa mỗi khi đậu lại, cho đậu đậu lại giữa nơi đông không mong quanh.

Phạm Du thúc cùi trỏ vào ngực Z. 370, giọng hơi gắt :

— Xuông đi ông nội. Ông nói đang nhờ đến em nào mà thần người ra như phỗng đà thế !

Z. 370 không đáp, buồng chân xuống nền cỏ êm ái. Mặc dầu hôm nay trời mưa làm tã nước mưa vẫn không đọng thành vũng trên cỏ khiến bàn bị bẩn ướt quần áo vì giầy nhà trệt được cất trên một khu đất cao trông như cái cồn. Nhưng xe hơi chạy trên xa lộ Biên Hòa lại không thể nhìn thấy giầy nhà trệt và Quán Rùa vắt vẻo trên sườn cồn, vì từ phía có hàng rào cây vú sữa bao bọc.

Phạm Du cười khẩy :

— Mày tức khí hả ?

Z. 370 thở phò phà như thế lồng ngực của hắn bị thần khí chèn ép :

— Ai bảo mày là tao tức khí ?

— Chỉ trông mắt mày là biết.

— Một con muỗi dối khôn nạn bay vào mắt làm tao bị nhặm nước mắt chảy ròng ròng.

— Ông Z. 370 ơi, ông đón phép được đàn bà

hạ giọng chờ đừng hy vọng đôn phép thắng Phạm Du khôn như ranh này. Sở dĩ tôi chưa được vinh dự mang số Z. như công đại tá, chẳng phải vì tôi ngu, tôi yếu, mà vì tôi ham chơi, tôi lại quen thói ba-gai. Tôi thấy anh hậm hực và mắt anh nhìn trân trân về phía chiếc Mustang sơn đỏ chói đậu dưới ánh đèn. Chiếc Mustang này mới ra lò bên Mỹ, ngay cả dân Mỹ chính cống cũng ít người dám mua vì nó đắt trên 7 ngàn đô-la vậy mà «ông đại tá» đã có. Ông đại tá chơi cha, trong khi nhân viên cao cấp các tòa đại sứ ở đây chờ xe từ Mỹ qua Việt nam bằng tàu biển mất ba bốn tháng thì «ông đại tá» quẳng tiền cho hãng máy bay, 24 tiếng đồng hồ là tới Sài gòn. Hừ... tiền cước phi cơ đắt ngang tiền mua xe. Rồi xài được 5,3 tháng thì vất vào một góc ga-ra, bọn mình không tức khí sao nời ?

Z. 370 vẫn thờ phò phù :

— Máy tài thật, máy đọc được tâm trạng của tao như đọc chữ trên tờ báo. Phải, tao đang tức tràn hông, nhưng chỉ dám tức âm thầm, không dám phun ra, vì «ông đại tá» biết được thì tao bỏ mẹ.

— Việc gì mà bỏ mẹ ?

— Nghech ngoac một chữ số là tao hết được trở ra ngoại quốc, Tao thèm Âu châu lắm mày ơi. Thèm nên đánh chịu nhục. Nếu tao...

Z. 370 im bật. Hấn lấm lét ngó Phạm Du ra vẻ sợ sệt. Phạm Du cười khì khì ;

— Máy không tin tao phải không? Đúng, không tin tao là đúng ; làm việc trong cái ổ mật thám này tin nhau là đại. Nhưng máy yên tâm, máy chịu khó tin tao đi, dầu sao bọn mình cũng là bạn ngày xưa của nhau. Tao cũng chán như cơm nếp nát. Sở Mật vụ là nơi có nhiều bắt cóc, nhiều chèn ép, nhiều hành hạ nhất thế giới, kẻ làm tróc da lột xương cả đời mới lãnh được số lương hằng tiền cho bồi phòng của một thiếu số, người phải tội chơi bời rề rề được tha thứ...

— Tộp bộp cái miệng đi máy.

— Khó tộp lắm mày ơi. Từ nhỏ đến lớn, tao vốn là thẳng hay phản đối, sai thì phản đối là dĩ nhiên, đúng tao cũng phản đối nữa. Tao sinh phản đối nên sắp bạc mẹ nó dầu rồi mà vẫn giữ chức binh nhì cảnh cách trong Sở. Máy không nghe tao thì thôi, tao cứ nói. Máy teo là phải vì máy còn nuôi hy vọng xuất ngoại, nuôi hy vọng làm tình với đàn bà ngoại quốc non nường, còn tao, tao là tốt đen, chưa được mang số Z, tao sẽ chết già ở Sài gòn, nhưng nếu mỗ mà tam đại của tao phát hên, tao được ông Hoàng cho xuất ngoại thì cái mã xí trai và lùn tịt như tao cũng chẳng lam ầu được

gi bởi vậy, tao cần nói cho sường khâu cái. Báo thẳng cho mày biết, mày đừng tưởng tao là đưa ba hoa chích chòe, hễ có cơ hội mày mới thấy. Nhưng khi ấy thì muộn rồi con ạ.

— Cái gì muộn ? Và tại sao lại muộn ?

— Hoặc mày là thằng ngu nhất thế kỷ 20. Hoặc mày là thằng giả vờ. Mày muốn hiểu ra sao thì hiểu.

Phạm Du bước rảo lên trước, Hai người đã ra đến lùm sáng, gần chiếc Mustang lộng lẫy. Mùi sơn mới, mùi dệm mới, mùi cao su mới, mùi kim khi mới hợp thành một hương vị khác thường xông vào mũi hai người. Phạm Du nhỏ bẹt bãi nước bọt dính dờm vào cổp xe dài ngoẵng.

Z. 370 lăm li theo sau. Lời nói của Phạm Du đang làm tâm thần hắn rối beng.

Quán Rùa là một ngôi nhà nhỏ lợp ngói, tường bưng gỗ và gạch lổc xi măng. Ngoài tấm bảng viết chữ lân-tinh mặt tiền của quán không còn vật dụng trang trí nào khác. Từ lâu, chủ nhân cố ý quên quét vôi và sơn cửa nên diện mạo của Quán Rùa trông ủ ẻ và bẩn thỉu, những vết dờm mũi, than đen và cốt trâu nhắng nhịt.

Chỉ có cánh cửa là mới. Nó được làm bằng gỗ, nhưng không phải gỗ được cưa bào nhẵn nhụi đáng hoàng, mà chỉ là mấy tấm ván sù xì và so lo

ghép lại, phía trên đóng kềm.

Z. 370 nhìn Phạm Du hỏi ý kiến. Phạm Du gật đầu, Hắn đập nhẹ vào tấm kềm ba lần.

Bèn trong vắng ra giọng nói yếu ớt, hơi khàn:

— Vào đi.

Z. 370 giật mình.

Cả hai có nhiệm vụ rượt theo một nhân vật có cái tên bay bướm là Phương Thảo. Cả hai định ninh Phương Thảo là người của địch. Cả hai không ngờ — không bao giờ dám ngờ — rằng Phương Thảo không phải là người của địch.

Mà là ông cụ.

Ông cụ tổng giám đốc Sở Mật vụ.

